3 LEI
LECTURA TINERETULUI SPOR
152
BANCNOTA
N: 333444

BANCNOTA NO. 333444

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 152

CUPRINS

Prefaţă.....3
I. Spărgătorul în frac.....5
II. O pagubă de două milioane dolari.....10
III. Percy Stuart intră în acţiune.....14
IV. În ultimul moment.....18

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, fon Ho bogat* Independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de această, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de a doua misiune.

.....

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de 152-a:

«În condiţii enigmatice, fabricantul Cartlington a căzut victima unui furt de 2 milioane dolari. Individul arestat ca autor al furtului, nu pare a fi adevăratul hoţ.

Percy Stuart e însărcinat să clarifice această chestiune«.

«Excentric-Club«.

I. Spărgătorul în frac

Marele palat al fi firmei Carlington & Co., proprietatea industriaşului Wallace Carlington din New-York, se afla în întuneric. Numai de la o fereastră a casieriei, situată la primul etaj, răzbătea o rază slabă de lumină.

În casierie era un ins înalt, şi spătos, care-şi făcea de lucru la casa de bani de oţel masiv. Era un spărgător. Dar nu din cei obişnuiţi, deoarece purta frac şi ghete de lac, iar în cap avea joben.

De aproape zece minute, folosindu-se de un aparat de sudat, încerca să găurească unul din pereţii casei de bani. Încercările sale erau însă zădarnice. Peretele de oţel se înroşise, dar totuşi nu ceda.

Spărgătorul scoase o înjurătură şi rămase câteva clipe nehotărât. Se întreba dacă trebuie să abandoneze încercarea de spargere. Deodată însă, el tresări speriat. Auzise, toarte desluşit, deschizându-se o uşă jos, la parter.

Repede, spărgătorul îşi stinse aparatul şi se ascunse în dosul unui perete al marii case de bani. De aici, trase cu urechea.

Orologiul din turnul bisericii din apropiere bătu ora două. Se auziră apoi paşi uşori, care păreau că se îndreaptă spre casierie.

Cel din dosul casei de bani îşi băgă mâna în buzunar, scoţându-şi revolverul. Încet şi foarte precaut, uşa camerei se deschise. O rază de lumină pătrunse înăuntru. Apoi, intră un individ, care ţinea într-o mână o lampă

electrică, iar în cealaltă o servietă de culoare neagră.

Nou venitul se uită atent de-jur-împrejul său, examinând încăperea.

Pe buzele celui ascuns după casa de bani apăru un zâmbet ironic. Îi fusese teamă că va fi surprins de vreun păzitor al clădirii, iar acum constata că venise o altă persoană, tot cu intenţia de a sparge casa de bani.

Cel de al doilea spărgător îşi scoase din servietă un burghiu de o construcţie foarte complicată şi începu să găurească uşa casei de bani. Şi, într-adevăr, burghiul care făcea un zgomot foarte uşor găurea încet oţelul gros al casei de bani.

La un moment dat, cel de al doilea spărgător tresări speriat. Simţise că o mână grea i se pune pe umăr.

În acelaşi moment, auzi şi o voce severă:

— Ce faci aici?

Spărgătorul se întoarse şi rămase ca împietrit de spaimă. Se văzu în faţă unui domn elegant, îmbrăcat în frac şi joben. Spărgătorul vru să sară asupra lui, dar acesta se dădu repede înapoi. În mâna dreaptă ţinea întins revolverul.

Omul în frac, folosindu-se de situaţia sa mai favorabilă, spuse poruncitor celuilalt:

— Mă voi urma la poliţie! Te vor învăţa acolo minte, ca să mai pătrunzi noaptea în locuinţe străine, pentru a sparge casele de bani! Haide, mişcă-te!

Acum, spărgătorul nu se mai îndoia că fusese surprins de şeful firmei. Nu-i rămânea altă soluţie decât să se roage de iertare. El căzu în genunchi murmurând:

— Iertaţi-mă, domnule! Nu sunt om rău. Mizeria mea şi a familiei mele m-au determinat să devin spărgător.

— Hm, dar cine-mi garantează că spui adevărul! Cine eşti d-ta?

— Mă numesc Pat Kelly şi sunt irlandez. De mult timp, duc o viaţă de cumplite privaţiuni. M-am decis să comit această spargere, pentru ca să nu-mi moară copiii de

foame. Fie-vă milă, vă rog, de mine şi de copiii mei!

Din nou, domnul în frac zâmbi diabolic. El părea să fie foarte mulţumit de această întâmplare. Apoi, întrebă sarcastic:

— Vasăzică ai vrut sa-mi spargi casa de bani pentru ca să-ţi procuri cele necesare traiului? Credeai însă, într-adevăr, că vei reuşi s-o spargi cu burghiul d-tale?

Nu vezi că e din oţelul cel mai masiv?

Spărgătorul dădu din cap.

— Aş fi putut s-o sparg, domnule! răspunse el

— Mă cam îndoiesc. Ar trebui să fii prea priceput, ca să poţi deschide această casă de bani.

— De fapt, mă pricep în chestiuni de mecanică, deoarece sunt inginer. Lucrările de sudare sunt specialitatea mea.

Din nou, domnul în frac zâmbi. Apoi, el spuse, ceva mai prietenos:

— Începi să mă interesezi, cu toate că nu te cam cred! D-ta ştii doar că, în ultimul timp, casele de bani se construiesc din oţel turnat, care nu poate fi spart de nimeni. Casa aceasta de bani e făcută dintr-un astfel de otel. Cel puţin aşa mi s-a spus, când am cumpărat-o.

— N-are de-a face! Orice casă de bani poate fi spartă.

— Aşa! Atunci vreau să-ţi ofer prilejul, ca să-mi dovedeşti priceperea d-tale. Dacă reuşeşti să spargi această casă de bani în timp de o jumătate de oră, atunci te cred. În caz contrar, înseamnă că te lauzi.

— Nu, eu nu mă laud niciodată.

— Atunci, dovedeşte-mi-o!

— Bine, domnule; vă voi face dovada!

Spărgătorul se puse imediat pe lucru. Burghiul intră din nou în funcţiune. Domnul în frac urmărea cu mare încordare pe spărgător. Ochii lui scânteiau.

Şi, într-adevăr, nici nu trecu o jumătate de oră şi casa de bani fu spartă. Înăuntru se aflau stocuri mari de bancnote, precum şi monede de aur. Pretinsul şef al

firmei băgă mâna în sertarele casei de bani şi spuse:

— Recunosc şi eu că n-ai exagerat! Nu credeam să reuşeşti. Ţine această bancnotă de o suta de dolari şi pleacă!

Pat Kelly luă repede bancnota. O sută de dolari şi libertatea! Era în culmea fericirii. El mulţumi domnului în frac, care făcând un gest de indiferenţă, îi răspunse:

— Bine! Du-te acum şi nu-ţi mai încerca norocul în această meserie! S-ar putea ca a doua oară s-o păţeşti rău!

Irlandezul îşi împacheta repede instrumentele şi fugi afară. El se întoarse pe acelaşi drum, pe care venise. Dar imediat ce ieşi în stradă, printr-o fereastră îngusta de la subsol, se văzu înconjurat de mai mulţi agenţi de poliţie. Unul din aceşti poliţişti observase raza de lumină, care străbătea prin fereastra casieriei de la primul etaj. Părându-se suspect lucrul acesta, chemase imediat şi pe alţi poliţişti, cu care înconjurase clădirea.

Împietrit de spaimă, Pat Kelly se uită la poliţişti, care-l ţinea strâns.

— Ah, uite pe vizitatorul nocturn! spuse inspectorul de poliţie Mac Fadden. Fii aşa de bun şi însoţeşte-ne! La noi, te vei simţi în mai multă siguranţă decât aci.

Kelly îşi dădu seama că lucrul cel mai nimerit, ar fi să spună adevărul, cu privire la cele petrecute sus în casierie. El povesti deci poliţiştilor, că deschisese casa de bani în urma cererii exprese a şefului firmei, care-i dăduse pentru lucrul său suma de o sută de dolari.

Jurându-se că spune adevărul, el adăugă:

— Desigur că domnul mai e sus! El vă va confirma cele spuse de mine!

Mac Fadden zâmbi.

— Să facem o încercare! răspunse el. Vino cu noi sus!

Uşa de intrare fu imediat deschisă cu ajutorul unor chei false, iar poliţiştii se urcară în biroul casieriei de la primul etaj, luminându-şi calea cu lămpile lor electrice de

buzunar.

Aci însă, ei nu găsiră pe nimeni. Încăperea era goală. Casa de bani fusese spartă de burghiul celui arestat. Burghiul se afla în servieta acestuia.

Mac Fadden se adresă din nou arestatului:

— Ei, ce mai ai de spus? Ai fi făcut mai bine să nu minţi!

Kelly era în culmea disperării. El se jură din nou că spusese adevărul curat şi că domnul care i-a dat bancnota de 100 de dolari, probabil că a plecat.

— Descrie-ne atunci cum arata şeful firmei! Vom vedea noi dacă spui adevărul.

— Era un domn foarte prezentabil! răspunse Kelly. Avea un păr negru şi bogat şi era îmbrăcat în frac şi joben. Dacă n-aş fi avut convingerea că e şeful firmei, l-aş fi luat drept artist, din cauza părului său negru şi buclat.

Poliţiştii se uitară unul la altul. Mac Fadden spuse:

— Regret, dar susţinerile d-tale nu sunt juste! Mister Carlington, şeful firmei, poartă părul scurt. Dacă cele spuse de d-ta, nu sunt minciuni ai fost tas pe sfoară de un alt spărgător, care te-a făcut să lucrezi pentru el şi şi-a luat apoi prada. Pedeapsa însă, o vei căpăta d-ta. Urmează-ne!

Irlandezul nu mai ştia ce să răspundă. Se resemnă deci şi urmă pe poliţişti.

II. O pagubă de două milioane dolari

În dimineaţa celei de a doua zile, casierul firmei Carlington & Co. descoperi spargerea. Cu figura palidă ca ceara, el fugi în biroul şefului său, comunicându-i cele întâmplate.

Mister Carlington tresări şi el speriat, când auzi cele petrecute. Se sculă de la birou şi urmă pe casier, spre încăperea în care se comisese spargerea.

Aici, el rămase câteva clipe tăcut în faţa casei de bani. Apoi, întrebă:

— Câţi bani se aflau înăuntru?

— Două milioane de dolari! Era suma pe care aţi primit-o ca dotă din partea soţiei dvs. Am pus banii în casa de fier, urmând ca astăzi să-i depun la bancă. Probabil că a aflat cineva că banii aceştia se aflau în casieria noastră.

Carlington rămase complet deprimat.

— Două milioane de dolari! exclamă el. Soţia mea nu va putea să suporte această lovitură.

După câteva minute, Carlington îşi mai reveni puţin. El se întoarse în biroul său, de unde-şi chemă soţia la telefon. Cu vocea tremurândă, Carlington îi comunică cele întâmplate.

După câteva minute, Gladys sosi cu automobilul. Intrând în birou, îşi găsi bărbatul într-o stare de cumplită disperare.

— E adevărat, Wallace, că întreaga mea avere a fost

furată? întrebă ea.

— Da, toţii banii au fost furaţi! E îngrozitor pentru mine, căci întrucâtva sunt şi eu vinovat de această nenorocire. Trebuia să depun banii la bancă încă de ieri.

Lui Gladys îi fu milă de soţul ei şi încercă să-l consoleze:

— Nu vorbi aşa, Wallace! Ţie nu-ţi pot face niciun reproş. Fireşte că furtul acesta e o grea lovitură pentru noi, dar sper că hoţul va fi descoperit.

Carlington clătină din cap, continuând să se vaiete:

— Nu, nu mai exista nicio speranţă! E îngrozitor să pierdem o sumă aşa de mare de bani!

În timp ce Gladys încerca să-şi liniştească bărbatul, un servitor anunţă pe inspectorul de poliţia Mac Fadden. Carlington îi ieşi înainte.

— Aţi şi aflat cele întâmplate? întrebă el.

Mac Fadden dădu din cap.

— Da, ştiu totul! răspunse inspectorul. Noaptea trecută, noi am prins pe spărgător!

Carlington tresări surprins.

— Ce? E posibil lucrul acesta? Şi aţi găsit banii asupra lui?

— Asta nu! Banii sunt dispăruţi. Arestatul ne-a povestit o istorie ciudată, despre un al doilea spărgător, care l-ar fi surprins, tocmai când încerca să comită spargerea.

Mac Fadden povesti amănunţit cele petrecute noaptea trecută. Fireşte că mister Carlington şi soţia sa fură de părere că arestatul minte. Carlington, îndeosebi, îşi exprimă convingerea că spărgătorul acesta trebuie să fie un mincinos rafinat.

Mac Fadden era şi el de aceiaşi părere.

— Fireşte ca nu dăm niciun pic de crezare spuselor lui Pat Kelly! Vom face tot posibilul să clarificăm furtul. Probabil că cel de al doilea spărgător este complicele său. De asemenea, nu e exclus ca celălalt să fie unul din angajaţii dvs. În timp ce noi ne ocupam cu arestatul,

probabil că spărgătorul celălalt a dispărut fără de urme. Dar suma furată e mare?

— Două milioane de dolari! răspunse Carlington. Trebuia ca astăzi să depunem aceşti bani la bancă.

— Atunci sunt sigur că în această spargere e amestecat şi unul din angajaţii firmei dvs. Vom începe cercetările în această direcţie.

Inspectorul de poliţie plecă, iar soţii Carlington se întoarseră acasă.

După amiază, Carlington, care părea foarte deprimat din cauza celor întâmplate, se retrase în camera sa. Gladys mai rămase în sufragerie. Astfel, trecură două ore. Văzând că soţul său nu se mai coboară jos, pentru a se duce la birou, Gladys se urcă în camera lui. Aici, spre marea ei surprindere, constată că Wallace plecase.

Pe birou se afla o scrisoare. Gladys o luă cu mâinile tremurânde şi citi:

> «Scumpa mea Gladys!
>
> Nu pot suporta această groaznică nenorocire, deoarece mă simt şi eu oarecum vinovat. Rămâi cu bine! Când vei citi aceste rânduri, eu nu voi mai fi în viaţă!
>
> Al tău
>
> Wallace«

Scoţând un ţipăt de disperare, Gladys se prăbuşi într-un fotoliu.

Soţul ei iubit era mort! Dar Gladys nu-şi pierdu prezenţa de spirit. Trebuia să întreprindă neapărat ceva. Poate că mai putea să-şi salveze bărbatul. Ea plecă imediat cu maşina la prefectura de politie, unde comunică lui Mac Fadden conţinutul scrisorii lăsate de soţul ei.

Mac Fadden trimise pe loc mai multe echipe de poliţişti în toate părţile oraşului. Apoi, Gladys se întoarse acasă.

Dar speranţele ei fură curând spulberate. După două

zile de la dispariţia lui Carlington, un marinar găsi pe cheiul Hudson-ului pălăria şi pardesiul dispărutului. În cea de a treia zi, fu găsită şi haina lui. Era haina pe care o purtase în ziua dispariţiei.

După alte câteva zile, se judecă procesul lui Pat Kelly, care cu toate ca continua să-şi susţină nevinovăţia, fu condamnat la opt ani muncă silnică. Înainte de a fi transportat la închisoarea Sing-Sing, condamnatul îşi exprimă dorinţa de a vorbi cu d-na Carlington, căreia vroia să-i facă o comunicare foarte importantă. Această dorinţă îi fu satisfăcută. D-na Carlington se duse în acest scop la închisoare.

Pat Kelly fu scos din celula sa. El mulţumi tinerei femei că venise şi după ce-i comunica amănunţit cele petrecute în noaptea fatală, mai adaugă:

— Ştiu că sunt vinovat de a fi încercat spargerea casei de bani. Dar n-am furat nimic şi deci nu merit pedeapsa care mi s-a dat. Am fost înşelat de un spărgător foarte rafinat. De aceia, am o mare rugăminte. Adresaţi-vă, vă rog, în această chestiune, Clubului Excentric. Aţi auzit probabil de Percy Stuart, care face adevărate minuni? Ei va clarifica şi acest caz enigmatic!

III. Percy Stuart intră în acţiune

Percy Stuart primi foarte politicos pe doamna Carlington. Când ea îşi spuse numele, Percy îi răspunse, zâmbind:

— Ah, numele de Carlington mi-e cunoscut din câteva articole recente, apărute în ziare.

— Atunci probabil, că ştiţi şi faptul ca mi-am pierdut bărbatul!

— Da, ştiu şi asta! Poliţia s-a ocupat foarte mult de această chestiune, dar n-a ajuns la nicio clarificare.

— OK, mister Stuart, trebuie să-mi veniţi în ajutor! Inginerul irlandez Pat Kelly, care a fost condamnat la 8 ani muncă silnică, ca fiind autorul spargerii casei de bani, m-a chemat azi la închisoare, unde mi-a declarat, cu lacrimi în ochi, că din banii furaţi n-a primit decât o bancnotă de o sută de dolari, pe care i-a dat-o celălalt spărgător, pentru care lucrase.

Sunt convinsă de sinceritatea lui Kelly şi am speranţa că vom putea descoperi pe adevăratul hoţ, pentru ca să găsesc măcar o parte din banii furaţi. De la sinuciderea bărbatului meu, sunt cea mai nenorocită femeie din lume!

Gladys izbucni în hohote de plâns.

Percy Stuart rămase câteva clipe gânditor, iar apoi răspunse:

— Voi face tot ce mi stă în putinţă, pentru a descoperi pe adevăratul hoţ. Vă rog să aveţi toată încrederea în mine!

Gladys copleşi cu mii de mulţumiri pe Percy Stuart şi plecă.

După o jumătate de oră, tânărul sportsman se duse la penitenciar, unde avu o convorbire cu Pat Kelly. Acesta povesti lui Percy, în mod amănunţit, cele întâmplate în noaptea spargerii, făcând apoi o descriere exactă a individului, care-l trăsese pe sfoară.

De la penitenciar, Percy plecă la sediul firmei Carlington & Co., unde avu o convorbire mai lungă cu principalul casier al întreprinderii. În cursul acestei convorbiri, Percy îşi făcu mai multe însemnări.

Apoi, înainte de plecare, el mai întrebă de casier:

— Îmi poţi da seriile bancnotelor care au fost furate?

— Da, dar numai în parte! Am fost foarte ocupat în ziua aceia, aşa că n-am putut înregistra seriile tuturor bancnotelor. Vroiam s-o fac a doua zi, înainte de a depune banii la bancă. Totuşi, mi-am notat câteva serii. Iată-le!

Percy îşi însemnă în carnetul său seriile mai multor bancnote. Apoi, el mulţumi şi plecă.

.....

Mai trecură alte trei zile. Percy îşi făcea una din obişnuitele sale plimbări de seară. Într-o stradă, atenţia îi fu atrasă de reclama luminoasă a unui cinematograf, care anunţa noua premieră: «Secretul bancnotei!«

— Rolul principal era jucat de miss Yvonne Marny.

Percy se hotărî să vadă acest film. Îl interesa mai mult jocul interpreţilor şi mai ales al frumoasei Yvonne, despre care auzise că are mult talent.

Acţiunea era cam următoarea: O fată din popor găseşte trei bancnote, pe care le înapoiază păgubaşului. Acesta e un spărgător foarte îndrăzneţ şi bogat. Drept recompensă, el dă fetei o bancnotă de cinci sute de dolari.

Bancnota aceasta era arătată în film. Fusese filmată în primul plan, aşa încât Percy putu s-o vadă foarte bine.

Citindu-i instinctiv seria, Percy tresări surprins. Bancnota purta numărul 333444.

Percy îşi scoase repede carnetul, controlând cifrele pe care i le dictase casierul firmei Carlington. Printre ele, se afla şi cifra 333444. Deci, bancnota filmată provenea de la spargerea casei bani.

Percy părăsi cinematograful. Filmul nu-l mai interesa. Gândurile i se concentrară în jurul bancnotei, care-i indica direcţiunea în care trebuie să-şi continue cercetările.

A doua zi dimineaţa, Percy se prezentă directorului societăţii «Vitagraph-Film«, care-l primi foarte amabil.

După ce discutară unele chestiuni neînsemnate, Percy ceru directorului adresa artistei Yvonne Marny. Directorul i-o dădu imediat.

Tânărul sportsman se hotărâse să cunoască mai de aproape pe această artistă. Sub nume fals şi bine deghizat, el invită pe miss Yvonne la un supeu. Percy se dăduse drept inginerul Ward.

Fireşte că artista primi invitaţia bogatului inginer, care-i trimisese un coş cu flori foarte scumpe. Ea îl aşteptă la poarta studioului, de unde plecară amândoi la un restaurant foarte elegant.

Percy condamnă o masă copioasă. Artista era bine dispusa şi găsea că însoţitorul ei e un tânăr foarte simpatic.

La plată însă, presupusul inginer scoase bancnotă de o mie de dolari. Chelnerul se scuză, spunând ca nu are de unde să schimbe o bancnotă atât de mare.

Dar miss Marny interveni:

— Stai! Îţi schimb eu bancnota, căci am două de câte cinci sute de dolari. Cred că pe acestea, chelnerul le va putea schimba.

Percy îi mulţumi şi luă cele doua bancnote de câte cinci suie de dolari, dând pe cea de o mie. Înainte de a plăti chelnerului, îşi întipări în minte scria bancnotei de cinci sute de dolari, pe care i-o înmâna.

În faţa vilei renumitei artiste, inginerul îşi luă rămas bun, promiţându-i că se vor întâlni în cunoscuta staţiune climaterică Hot Springs.

Când Percy se întoarse acasă, scoase bancnota de cinci sute de dolari, care-i rămăsese. Atât seria acesteia, cât şi a celei pe care o înmânase chelnerului, făceau parte din seriile bancnotelor furate din casa de bani a firmei Carlington. Deci, proveneau şi ele din spargere.

IV. În ultimul moment

Frumoasa staţiune climaterică Hot Springs era scăldată de soare. O lume elegantă aglomera aleile parcului staţiunii.

O doamnă foarte elegantă, care prin toaleta ei stârnise senzaţie, se plimba prin parc, însoţită de un domn cu o barbă mare şi neagră. Părea să fie prietenul ei.

Ajungând într-o alee laterală, se întâlniră cu un gardian al parcului. Miss Marny se uită atentă la gardian. Figura lui îi părea cunoscută. Ea îşi mai întoarse capul, urmărindu-l cu privirile, aşa încât însoţitorul ei, care observase lucrul acesta, o întrebă:

— La cine te uiţi?

— Cred că am făcut o descoperire interesantă! Poate că mă şi înşel. Dar am impresia că gardianul acesta nu e decât renumitul sportsman, care a căutat să mă cunoască, dându-se sub nume fals.

Bărbatul se făcu palid la faţă.

— Percy Stuart! exclamă el. În cazul acesta, trebuie să-l inducem în eroare, ca să nu ne mai urmărească.

Perechea se îndreptă cu paşi repezi spre ieşirea parcului. În stradă, se urcară amândoi într-o maşină, care-i aşteptase. Maşina porni spre partea de nord a oraşului.

Gardianul parcului, care era într-adevăr Percy Stuart, urmări până în stradă pe cei doi inşi. Observase ca fusese recunoscut de frumoasa artistă. Ar fi vrut să continue urmărirea, dar în faţa parcului nu ce mai afla nicio altă maşină.

Percy rămase câteva clipe gânditor. Era clar că artista şi însoţitorul ei vor căuta să părăsească cât mai repede staţiunea. El luă deci imediat hotărârea să se întoarcă la New York, unde spera să dea de urmele celor doi fugari.

Înainte de a se urca în tren, el trimise o telegramă ajutorului său Bill, prin care-i cerea să ţină sub continuă supraveghere vila artistei Yvonne Marny. Primind telegrama, Bill se conformă întocmai. Dar artista nu se întoarse acasă. Evita probabil să-şi viziteze vila, fiindu-i teamă, să nu i se dea de urme.

Totuşi, Bill reuşi să afle că Yvonne Marny intenţionează să plece într-o lungă călătorie cu vaporul. Când Percy se întoarse la New-York, Bill îi comunică acest lucru.

Percy era convins că Yvonne nu va face singură această călătorie, ci va fi însoţită de prietenul ei.

Tânărul sportsman se duse imediat la principalul birou de navigaţie din port, unde cerând informaţii, află că, din Hot Springs, sau reţinut două locuri de clasa întâia pentru vaporul «Oklahama«.

Percy mergea pe o cale sigură. Nu se mai îndoia că însoţitorul artistei nu e decât spărgătorul, care furase cele două milioane de dolari din casa de bani a firmei Carlington. Acum, încerca să dispară împreună cu artista Yvonne Marny, prietena lui.

Vaporul urma să plece abia seara, la orele nouă, aşa încât Percy Stuart avu tot timpul să ia măsurile necesare, pentru zădărnicirea planului celor doi fugari.

El telegrafie imediat d-nei Carlington:

> «Veniţi vă rog astă seară la orele nouă pe bordul vaporului «Qklahama«, care e ancorat în port. Veţi avea o surpriză interesantă
>
> Percy Stuart«.

Tânărul sportsman se mai odihni puţin, iar înainte de ora opt seara se pregăti de plecare. Dar când vru să-şi

părăsească locuinţa, patru gangsteri mascaţi şi înarmaţi pătrunseră în biroul lui, ameninţându-l cu revolverele.

— Nu te mişca! porunci unul din ei. Nu vei putea părăsi locuinţa, decât după ce vaporul «Oklahama« se va găsi în larg!

Percy înţelese că orice rezistenţă ar fi de prisos. El se aşează deci într-un fotoliu şi rămase tăcut. Astfel, trecu o jumătate de oră. Când ceasul bătu ora 8 şi jumătate, Percy se aşeza la pian şi începu să cânte. Bandiţii se răstiră la el înfuriaţi. Dar Percy le răspunse:

— Mă plictisesc teribil. Cred că vă plictisiţi şi voi şi de aceia trebuie să-mi mulţumiţi că vă cânt ceva!

Bandiţii îl lăsară să cânte. După alte zece minute însă, ei îşi dădură scama ce însemna muzica lui Percy. În faţa vilei, stopară patru maşini, în care se aflau mai multe echipe de poliţişti înarmaţi.

Poliţiştii pătrunseră în cameră, iar cei patru bandiţi fură imediat arestaţi.

Percy Stuart le spuse ironic:

— Aţi înţeles rostul muzicii mele? Pianul acesta e totodată şi un aparat telegrafic, care mă pune în legătură cu prefectura de poliţie. Şi acum, la revedere, căci mă duc să arestez pe şeful vostru!

În timp ce câţiva poliţişti transportau pe arestaţi la prefectură, Percy Stuart, însoţit de trei agenţi se îndreptă cu maşina sa spre port. Cu trei minute înainte de ora nouă, Percy ajunse la debarcader. Ancora vaporului fusese ridicată. Percy Stuart observa lângă el o doamnă. Era Gladys Carlington.

Percy o salută, iar ea îl întrebă curioasă:

— Ce s-a întâmplat, mister Stuart? Telegrama dvs. m-a surprins foarte mult. Aţi descoperit ceva?

— Fireşte că da! Dar vă rog să mă urmaţi imediat pe vapor! Acolo, veţi afla totul!

Gladys nu mai puse nicio întrebare şi se lăsă condusă de Percy Stuart pe vapor. Într-un colţ al punţii principale,

un domn elegant, cu barba neagră, stătea de vorbă cu o femeie frumoasă.

Percy trecu pe lângă ei şi, ca din nebăgare de seamă, lovi uşor pe tânăra femeie. Însoţitorul ei, îl somă imediat să-i ceară scuze. Între cei doi bărbaţi se produse un scurt schimb de cuvinte violente. Incidentul se transformă într-o încăierare. Imediat, câţiva marinari şi ofiţeri interveniră, încercând să despartă pe cei doi beligeranţi.

Însoţitoarea bărbatului cu barba neagră vru să se îndepărteze, dar Percy îi aţinu calea:

— Stai!

În acelaşi moment, Percy smulse barba falsă a adversarului său. Gladys scoase un ţipăt strident!

— Wallace! Bărbatul meu!

Doamna Carlington se apropie apoi de bărbatul ei, care rămăsese ca împietrit. Biata femeie izbucni în hohote de plâns. Dar Percy, o luă de mână şi-i spuse:

— Da, soţul dvs. E spărgătorul! El a înscenat această comedie, pentru a pune mâna pe cele două milioane de dolari. De fapt, la început, a încercat el singur spargerea. N-a reuşit însă. Întâmplarea a făcut, ca irlandezul Pat Kelly să încerce şi el spargerea casei de bani. Surprinzându-l, l-a lăsat să înţeleagă ca e şeful firmei şi l-a determinat să spargă casa de bani, dându-i în schimb o bancnotă de o sută de dolari. În noaptea aceia, soţul dvs. era deghizat. De aceia, n-a putut fi descoperit. Apoi, a înscenat sinuciderea lui.

Cu banii aceştia, intenţiona să părăsească America, împreună cu iubita sa, artista Yvonne Marny.

Am bănuit de la început stratagema. În urma cercetărilor, am dat de urmele lui, în staţiunea Hot Springs. Acum, puteţi face ce vreţi! Eu mi-am îndeplinit misiunea.

Apoi, Percy se adresă ironic lui Carlington:

— Complicii d-tale, pe care i-ai trimis la mine acasă, au fost arestaţi. Acum, e rândul d-tale!

Asupra lui Carlington fu găsită suma de un milion şi şapte sute cincizeci de mii dolari. Banii fură restituiţi soţiei sale înşelate.

După câtva timp, se pronunţă divorţul celor doi soţi. Carlington fu condamnat la câţiva ani de închisoare. Fireşte însă că Pat Kelly obţinu imediat punerea sa în libertate. Percy îi procură un serviciu foarte bun.

După o odihnă de câteva zile, Percy primi din partea clubului Excentric

Cea de 153-a însărcinare.

«La New-York, s-a înfiinţat un Club al cocoşaţilor. Din motive bine întemeiate, nu avem nicio încredere în acest club.

Percy Stuart e însărcinat să clarifice activitatea suspectă a acestui club şi să tragă la răspundere pe delicvenţi«.

«Excentric-Club«.

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicaţiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 152 de volume :

75. Enigma din Madeira.
76. Misterul vieţii eterne.
77. Frumoasa din Sevilla.
78. Comoara generalului francez.
79. Doamna cu crini
80. Regele şahului.
81. Patru săptămâni între apaşi.
82. Vinovat sau nu?
83. In ghiarele pasiunii
84. Omul din lună.
85. Castelul depe Rin.
86. Carnavalul din Venetia
87. Sârmanul milardar.
88. Patru săptămâni actor de cinema.
89. Banditul din BlackHills.
90. Intre canibali.
91. Fata Morgana.
92. Cantonul 113
93. Fortul Stephenson
94. Fantoma Galbănă
95. Furtul „Helenei"
96. Corabia morţii
97. Castelul indian
98. Tăietorul de lemne din Rio [illegible]
99. Prinţesa dolarilor
100. Testamentul
101. Unde este căpitanul Birkwood?
102. Prisonierul eschimoşilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Securea de aur
106. Lacul înghetat.
107. Copilul tribului.
108. Minunea.
109. Ţara lui Robinson
110. Regina din Takuravà
111. Puşcăriaşul din Noua-Caledonie
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Welbourne cu bicicl[illegible].
114. Războiu iepurilor.
115. Insula Fericiţilor.
116. Steaua.
117. In Kaffa.
118. Sabia lui Napoleon
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului.
121. Secretul Catacombelor.
122. In ţara Skipetarilor.
123. Studentul din Oxford.
124. Cerşetorul orb.
125. Demascarea vânzătorului de fete.
126. Dragoste de ţigan.
127. Crima din grotă.
128. Un faliment de 10 milioane.
129. Conductorul trenului Orient-Expres
130. Misterele Fortăreţei.
131. Secretul Mumiei.
132. Secretul Stâlpului.
133. Sub străzile New-Yorkului.
134 Schimb fatal.
135. Serul.
136. Misterul Moartei.
137 Călugărul din Lincoln.
138. Crima în Film.
139. Moartea lui Vanderstyft.
140. Crima din ziua Independenţei.
141. Dispariţia doctorului Jekyll.
142 Perlele.
143. Falsificatorii de bancnote.
144. Casa Groazei.
145. Misterul Fântânei.
146. Secretul tainerei de Opium.
147. Mesagiul din Martie, partea I-a.
148. Mesagiul din Martie, partea II-a.
149. Omul cu ochi de pisică
150. O Escrocherie îndrăzneaţa
151. Enigma Vilei Hale.
152. Bancnota No. 333444.

Noui volume în pregătire !

Editura „Excentric Club", Cernăuţi Casuţa Poştală 28.
Aprobat de Serv. Cenz. al Pref. jud. Cernăuţi 18-5 1934.